

Chang Yi este o renumită autoare de literatură pentru copii, de minoritate manciuriană, născută la Beijing, membră a Asociației internaționale a scriitorilor și ilustratorilor de carte pentru copii. Scrierile ei au apărut în „Tineri scriitori” și „Literatura în Beijing”, printre operele reprezentative numărându-se „Monștrii din Orașul Interzis”, „Convorbiri între monștrii din Orașul Interzis”, „Visele lui Li Kankan de la orele de studiu individual”, „Fabrica de ciocolată plină de secrete”. Seria de povești „Monștrii din Orașul Interzis” a fost selectată de Biroul de Stat pentru Presă, Publicație, Radio, Film și Televiziune în cadrul celei de-a II-a ediții drept Carte Recomandată de promovare în întreaga țară a remarcabilei culturi tradiționale chinezești; Biroul Național de Presă și Publicații o recomandă tinerilor printre cele 100 de Publicații Remarcabile din 2018; China Education News o include în Top 10 cărți pentru copii recomandate de profesori în 2017; la cea de-a V-a ediție a „Tinerilor Chinezi” este listată printre scrierile de excepție; site-ul Dangdang o menționează în lista de top a cărților pentru copii din 2017; proiectul „Reading in Guangzhou” o include în Top 10, fiind apreciată drept cea mai bună carte pentru copii din anul 2017 ș.a.

Ilustrator

Meme Lu este o ilustratoare independentă. Lubește pictura din copilărie și urmează cursuri universitare de pictură murală. Lucrează timp de mai mulți ani în cadrul unei edituri, ca editor de carte ilustrată, devenind mai târziu ilustratoare independentă. Lucrările ei au fost publicate de numeroase instituții de cultură și presă, cum ar fi Editura Literaturii Populare, Editura pentru Predarea Limbilor Străine și Cercetare, Editura pentru Copii din Beijing, Editura Tiantian, Editura Universității de Pedagogie din Guangxi, Phoenix Publishing Media Group ș.a.

Chang Yi

MONȘTRII DIN ORAȘUL INTERZIS

Întâmplări ciudate în Palatul Marii Îngăduințe

Traducere din limba chineză
de Ionela Voicu

Cuprins

Capitolul 1. Orașul Interzis s-a umplut de zei	11
Capitolul 2. Întâmplări ciudate în Palatul Marii Îngăduințe.....	31
Capitolul 3. Amintirile lui Chaofeng	47
Capitolul 4. Hei! Tu tocmai mănânci carne?	64
Capitolul 5. Guralivul Zeu al Căminului	78
Capitolul 6. Jocul cu fum.....	93
Capitolul 7. Premiul cel mare din săculețul norocos.....	105
Capitolul 8. Monstrul care salivează	125
Capitolul 9. O descoperire magică.....	139
Capitolul 10. Lista cu flori de prunișor.....	154

Capitolul 1

Orașul Interzis s-a umplut de zei

Se apropie în curând Anul Nou chinezesc, s-a făcut deja nespus de frig.

Vizitatorii au părăsit Orașul Interzis încă înainte de închidere. În înserarea geroasă, o urmă aurie de asfințit se oprește în treacăt pe zidurile roșii. Eu stau la mama în birou, la fereastră, și-mi ling buzele crăpate. Pe o asemenea vreme geroasă mama m-a luat cu ea la birou ca să facem curățenie! Și când mă gândesc că prietenii mei, aflați în vacanța de iarnă, probabil că în acest moment stau la căldurică și se joacă, citesc sau se uită la televizor... aproape că-mi vine să răbufnesc.

– Scârrrrr! se aude dintr-odată și ușa se întredeschide.

– Hei! Ce faci? Își ițește capul pe ușă Yang cel Vesel, roșu în obraji de ger.

Îi răspund, scuturând cârpa din mână:

– Mama m-a pus să spăl geamurile!

– Afară au agățat Zeii Porților, e mare animație! Ce-ai zice să mergem împreună să vedem? Îmi propune el, în timp ce încă-i mai ies aburi din gură.

– Bine!

Arunc numaidecât cârpa din mână și-mi pun geaca pe mine, apoi îl urmez în fugă.

În fiecare an, când se intră în ultima lună din calendarul lunar, oamenii din Orașul Interzis încep să pună la intrarea în fiecare palat câte un Zeu al Porții. Se spune că obiceiul se păstrează de câteva secole, încă de pe vremea împăraților dinastiei Ming. Însă anii trecuți când s-au pus Zeii Porților, eu am stat acasă în vacanța de iarnă și nu am văzut niciodată cu ochii mei.

Nici nu știu când s-a lăsat noaptea, luna rotundă atârna deja pe cer.

Yang cel Vesel aleargă în față, iar eu după el. Tot drumul râdem și ne zbenguim.

Ajungem mai întâi la Palatul Compasiunii și Liniștii. Aici au fost deja atârnați Zeii Porților, sunt de fapt două zâne frumoase, cu chipul alb și părul lung strâns în coc și împodobit cu flori roșii de camelii. Una dintre ele este îmbrăcată cu o rochie lungă de un verde proaspăt și duce în spate un coș plin ochi cu prăjiturile numite piersicile longevității.

Cealaltă poartă o rochie lungă de culoarea piersicii roz și ține în mâini un liliac roșu, iar peste umeri îi flutură în aer panglici.

– De ce ține în mâini un liliac? Nu-i e frică? Întreb eu, printre dinți.

– Liliacul simbolizează fericirea! La fel cum piersicile simbolizează viață lungă. Așa că cele două zâne care păzesc această poartă înseamnă „perechea fericire și longevitate”, îmi explică Yang cel Vesel, legănând din cap.

– A! zic eu, lăsând să par indiferentă, dar în sinea mea îl admir pe Yang cel Vesel, nu-i degeaba vrăjitor-șaman, chiar știe foarte multe.

Continuăm să alergăm, dar nu ne îndepărtăm prea tare că auzim de la un palat din apropiere o ceartă care nu se mai sfârșește. Să fie oameni cei care se ceartă? Pe un astfel de ger, cine stă aici să se certe?

Eu și Yang cel Vesel ne îndreptăm privirile în direcția de unde se aud glasurile. Trebuie să fie la Sala Armoniei Supreme. La lumina lunii, putem vedea o mulțime de umbre negre strânse acolo în cerc.

– Haide până acolo să vedem ce se întâmplă! propune Yang cel Vesel.

Aprob din cap și ne îndreptăm în pas iute spre Sala Armoniei Supreme.

În spațiul gol din fața sălii, calul celest Tianma, maimuța înaripată Hangshi și peștele Xia au format un cerc și strigă în gura mare.

Cine i-a supărat oare pe cei trei monștri așa de tare? Eu și Yang cel Vesel ne îndreptăm spre ei curioși.

Ce? Ia te uită, cei de acolo nu sunt Zeii Porților care tocmai au fost atârnați la porți?

Cei doi generali poartă mantii roșii de luptă, cu strălucitoare armuri aurii pe ei și cu câte un buzdugan multicolor în mână. La brâu le atârână și arcuri cu săgeți, sunt extrem de impunători.

Eu încă nu m-am lămurit cum stă treaba, dar îl aud pe Yang cel Vesel strigând cu voce tare:

– Ce s-a întâmplat?

Vocea lui e într-adevăr puternică, toți monștrii se întorc spre noi și ne privesc.

– Ploicica, tu ești! Ați picat la țanc. Veniți să ne faceți dreptate!

Cel care vorbește este calul Tianma, cu aripile albe ca zăpada. Dacă de obicei păstrează o atitudine elegantă, acum însă i s-au zbârlit toți perii pe el.

Mă apropii încet, Tianma și Hangshi îmi fac loc între ei.

Însă nu apuc să mă opresc, că Zeul Porții cu fața roșie își îndreaptă buzduganul spre mine și mă avertizează cu glas tare:

– Rămâi pe loc, te rog, zi parola!

Trag o sperietură zdravănă, îi răspund gesticulând:

– Eu... eu sunt Li Ploicica. Probabil nu mă cunoașteți, mama mea este custode la depozitul din Orașul Interzis...

– Om? Zeul Porții încremenește puțin, dar vede numaidecât lăncșorul de la gâtul meu și continuă: Omule deținător al nestematei străvezii, te rog, zi parola!

– Recunoști nestemata străvezie? îl întreb eu mirată. Păzești porțile din Orașul Interzis de sute de ani, știi cui îi aparține?

– Te rog, zi parola!

Zeului Porții nu-i pasă absolut deloc ce spun eu, mă fixează cu ochii lui negri fără să-mi dea pace vreun pic.

– Ce... ce parolă? încep eu să mă agită și mai tare, oare să fie vreo legătură între parolă și nestemata străvezie?

– Ai venit la Sala Armoniei Supreme, prin urmare, trebuie să zici parola de aici, altfel rămâi unde te afli, nu ai voie să treci linia de marcaj, zice nepoliticos Zeul Porții.

– Parola Sălii Armoniei Supreme? Tu o știi? întorc eu capul și-l întreb pe Hangshi.

– O știu! Bineînțeles că o știu! Și deja le-am spus-o și lor de peste o sută de ori! Dar tot nu ne lasă să intrăm! zice Hangshi, sărind în sus de nervi.

Hangshi, monstrul cu chip de maimuță, aripi și gheare de vultur, care oricum este irascibil din fire, nu mai e roșu la față acum, ci s-a făcut vânăt de furie.

– Vă rog să ziceți parola! continuă să zică imperturbabil Zeul Porții.

Hangshi îi răspunde cu glas ascuțit:

– Steaua Purpurie Supremă¹! Steaua Purpurie Supremă!
Steaua Purpurie Supremă! Nu ți-am zis-o de atâtea ori?
Aceasta este parola, Steaua Purpurie Supremă! De ce mai
îndrepti buzduganul acela nenorocit spre mine?

– Parolă incorectă, vă rog rămâneți pe loc! îl averti-
zează cu severitate Zeul Porții pe Hanshi.

– Nu mai râdeți de noi, cum să nu fie corectă? pufăie
pe nas Tianma cu îndârjire. Însuși Nemuritorul călare pe
Phoenix în persoană ne-a spus-o ieri.

– Aceasta este parola veche.

– Veche? Vorbești prostii! N-am auzit absolut deloc că
ar fi o altă parolă.

– Măria Sa Dragonul a decretat o nouă parolă, fiecărui
palat i s-a dat o nouă parolă, răspunde Zeul Porții.

Hangshi întoarce capul și-l întreabă pe peștele Xia:

– Ai auzit de vreo nouă parolă?

– Pe toți zeii! Își acoperă capul și exclamă monstrul
Xia care până acum nu a scos niciun cuvânt. Mă gândesc
întruna, dar nu-mi amintesc în ruptul capului de nicio
parolă nouă.

Îl privesc cu ochii mari pe Xia, monstrul acesta cu cap
de dragon și corp de pește; el este conducătorul neamurilor
de pești acvatici, niciodată nu l-am văzut așa de nervos!

După câteva clipe însă își recapătă calmul.

¹ Nume dat în China Antică pentru Steaua Polară. [n.t.]

Încearcă pe cât posibil să-și domolească glasul și le zice
Zeilor Porților:

– Stimați Zei ai Porților, Măria Sa Dragonul a decretat
parole noi, dar din câte se pare vi le-a comunicat doar vouă,
nu a apucat să ni le spună și nouă. Ordinele lui ne sunt de
obicei transmise prin Nemuritorul călare pe Phoenix. Iar
dacă acesta nu ne găsește, atunci ni le lasă scrise pe un bilet
pe care îl lipește pe acoperișul Sălii Armoniei Supreme.
Acum vă rog să vă uitați în spate, vedeți palatul acela din
spatele vostru? Dacă priviți cu atenție, veți vedea că e o
hârtie lipită pe el, sigur ne-a lăsat-o Nemuritorul călare pe
Phoenix cu noua parolă.

Zeul Porții cu fața roșie îi face semn din barbă celui cu
fața albă, care se întoarce și se uită la palatul din spate. În acest
timp, Zeul cu fața roșie nu ne slăbește nicio clipă din ochi.

Zeul cu fața albă zice, dând din cap:

– Da, am văzut-o, așa este. Pe acoperișul palatului e
lipită o foaie de hârtie.

– Deci putem să intrăm să aruncăm un ochi pe acea
hârtie, după care ne întoarcem și vă zicem parola? îi
întreabă peștele Xia, privindu-i prietenos pe Zeii Porților.

Însă Zeul cu fața roșie îi răspunde lipsit de politețe:

– Așa e, poate că e adevărat ceea ce spui. Însă eu am
nevoie să-mi zici parola corectă, nu mă interesează unde
este ea pusă. Dacă îmi zici parola corectă, atunci te las să
intri. Dar de vreme ce nu o știi, atunci nu te pot lăsa să
intri.

– Pe toți zeii! exclamă din nou peștele Xia, acoperindu-și capul.

Hangshi începe și de data aceasta să se agite nervos, se apropie de Zeul cu fața roșie și-i zice:

– Intenționat ne faceți necazuri? Ascultați, Zei ai Porții, în fiecare an de Anul Nou veniți să păziți Sala Armoniei Supreme, cum ați putea să nu mă recunoașteți pe mine, Hangshi? Nu m-ați văzut și anul trecut, și acum doi ani, și acum trei ani... ba chiar și în urmă cu câteva secole. Oare nu dați ochii cu mine an de an?

– Te rog, monstrule, nu te aprinde, vorbește cu măsură Zeul cu fața roșie. Semeni într-adevăr foarte mult cu monstrul Hangshi, dar fără parolă nu pot ști dacă nu cumva ești vreun duh care s-a preschimbât astfel pentru a pretinde că ești Hangshi.

– Cine ar îndrăzni să pretindă că sunt eu?! Fulgere și tunete!

Hangshi își ridică toiagul de aur.

– Bum!

Și, în acel moment, pe cerul nopții, senin până mai adineaori, se aprinde un fulger auriu. Eu și Yang cel Vesel privim cerul nemișcați, admirându-l în sinea noastră pe Hangshi, care nu degeaba este el zeul fulgerului.

Cei doi Zei ai Porților își îndreaptă numaidecât buzdu-ganele spre Hangshi.

– Te rog să-ți păstrezi calmul! Suntem nevoiți să te avertizăm, dacă pătrunzi în mod abuziv în Sala Armoniei Supreme, atunci consecințele vor fi foarte grave.

Hangshi se aprinde de furie:

– Vreau și eu să văd cum mă opriți!

Și, în timp ce zice, își desface aripile negre și, „zvârr”, se ridică în văzduh și se repede spre Sala Armoniei Supreme.

Dar aproape în aceeași clipă buzduganul Zeului cu fața roșie se transformă într-unul uriaș, precum acul regelui maimuță Sun Wukong². Zeul Porții cu fața roșie ia buzduganul uriaș și-l azvârle cu putere. Se aude „poc”, iar Hangshi e azvârlit cât colo ca o minge de badminton.

Tianma, peștele Xia, eu și Yang cel Vesel vedem cum Hangshi dispare în cerul nopții și de frică nu mai scoatem niciun cuvânt.

După ceva timp, Yang cel Vesel îi sfătuiește încetișor pe monștri:

– De ce nu vă duceți să încercați și la alte palate? Doar cei doi Zei ai Porților nu sunt puși peste tot. Poate se discută mai ușor cu ceilalți zei.

– O idee bună! zice Tianma, aprobând din cap.

– Se pare că e singura soluție care ne rămâne, oftează peștele Xia.

Razele lunii strălucesc pe culoarele înguste dintre palate, în timp ce aerul rece ne vine în față. Nu mai avem

² Personaj din romanul Călătorie spre soare apune.

chef de vorbă, ne grăbim pașii care răsună deosebit de tare în liniștea Orașul Interzis.

După ce traversăm trei palate, îi zărim pe Zeul Fericirii și pe Zeul Funcțiilor Înalte stând de veghe la poarta Sălii Înnobilării Sufletului. Poartă straie de funcționari, cu robe lungi, bonete din pânză neagră pe cap, centuri la brâu ornate cu jad. Stau calmi, ținând cu blândețe în palme un liliac, un *ruyi*³, un dovieac de iarnă și mere pădurețe, toate acestea la un loc simbolizând „fericire nemărginită precum Marea de Răsărit”⁴.

Văzându-i, Tianma se luminează la față și zice:

– Îi cunosc pe cei doi Zeii ai Porților!

– Adevărat? întreabă peștele Xia, privindu-l pe Tianma cu ochii plini de speranță.

– Adevărat, cei doi sunt funcționarii cerești ai binecuvântării. Anul trecut pe vremea aceasta s-au rătăcit în Orașul Interzis, iar eu i-am condus la Sala Înnobilării Sufletului, zice Tianma sigur pe el.

Corect! Tianma este cel mai căutat taxi din Orașul Interzis.

³ Ruyi înseamnă în chineză „precum îți dorești” și este un obiect decorativ curbat, care simbolizează puterea și norocul.

⁴ Joc de cuvinte omofone, respectiv cuvântul „liliac” se pronunță la fel cu „fericire”, „ruyi” conține cuvântul „precum”, primul caracter cu care se scrie „mere pădurețe” înseamnă și mare, iar „iarnă” din „dovieac de iarnă” se pronunță asemănător cu punctul cardinal „răsărit”.

– Nu-i rău să stăm nici în Sala Înnobilării Sufletului! zice înviorat peștele Xia.

Ne îndreptăm într-acolo cu pași mari, însă de cum intrăm pe ușa Sălii Înnobilării Sufletului, îi auzim pe Zeul Fericirii și pe Zeul Funcțiilor Înalte zicând cu glas tare:

– Oaspeții sunt rugați să zică parola!

Parola? Iar parola!

Ce-i de făcut? Eu și Yang cel Vesel ne uităm îngrijați la Tianma.

Acesta însă pare foarte încrezător.

– Hei, domnilor funcționari cerești, vă mai amintiți de mine? Eu sunt Tianma, calul celest. Anul trecut v-ați rătăcit prin Orașul Interzis, eu v-am adus la Sala Înnobilării Sufletului.

Cei doi Zeii ai Porților dau din cap zâmbind:

– Cum să nu ne amintim? Am avut mare noroc cu dumneata anul trecut că ne-ai ajutat, nici n-am apucat să-ți mulțumim!

– A fost plăcerea mea, zice Tianma în timp ce se îndreaptă spre Sala Înnobilării Sufletului. Dacă anul acesta mai aveți nevoie, taxi Tianma vă stă oricând la dispoziție.

– Vă mulțumim pentru efort! îi răspund cei doi zei, mulțumindu-i reverențios.

Tianma profită de ocazie și se duce la intrarea în Sala Înnobilării Sufletului.

– Efort? Voi zilele acestea trebuie să stați de veghe, acesta este într-adevăr un efort.

